

Viața ta în Cristos

Elementele esențiale ale formării de ucenici

partea a III-a

Asemănarea cu Cristos

caracterul format de Duhul Sfânt

Greg Ogden

Cuprins

Un cuvânt din partea autorului	7
--------------------------------------	---

PARTEA a III-a: ASEMĂNAREA CU CRISTOS

14. Plini de Duhul Sfânt	11
15. Rода Duhului Sfânt	18
16. Încrederea	26
17. Dragostea	35
18. Dreptatea	43
19. Mărturia	52

Partea a III - a

ASEMĂNAREA CU CRISTOS

Cuvintele lui C.S. Lewis reprezintă o tranziție potrivită de la secțiunea precedentă la partea a treia: „Fiul lui Dumnezeu a devenit om pentru ca oamenii să devină fiii lui Dumnezeu.”¹ Dumnezeu a lucrat prin Cristos pentru restaurarea relației noastre cu Tatăl, fapt ce a dus la refacerea chipului lui Dumnezeu în noi. Dumnezeu caută noi oameni care să trăiască viața Lui în ei.

Viața nouă este în Duhul Sfânt (capitolele 14 și 15), trimis să locuiască în noi. Primele două capitole ale părții a treia completează structura trinitară începută în capitolul 7, „Dumnezeul trinitar”. Capitolele 7 și 8 se ocupă de Dumnezeul suveran cu care ne asemănăm. Așa cum Dumnezeu este o ființă aflată în relații cu alte ființe, și noi am fost creați pentru relații. Capitolele 11-13 s-au concentrat asupra persoanei și lucrării lui Isus Cristos. Începem a treia parte, „Asemănarea cu Cristos”, ocupându-ne de a treia persoană a Trinității, Duhul Sfânt. Prezența interioară a Duhului Sfânt este realitatea care ne face creștini. Capitolul 14 arată ce înseamnă *a fi plin de Duhul Sfânt*, al cărui rol principal este să ni-L prezinte pe Isus Cristos, iar capitolul 15 arată care este *roada Duhului Sfânt*. Realitatea uluitoare de care se bucură creștinii este viața lui Cristos care trăiește în noi: „Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni, 1:27).

Capitolul 16 ne amintește de faptul că locul pe unde am intrat în relație cu Cristos este locul din care ne continuăm drumul de creștini. Pavel i-a îndemnat pe galateni să nu înceapă prin credință și să încheie prin eforturi proprii (Galateni, 3:3). Un alt cuvânt pentru credință este *încredere*. Încredere înseamnă a fi sigur că Dumnezeu Își respectă promisiunile.

Caracteristica principală care îl definește pe un creștin este *dragostea* (capitolul 17). Ceea ce Francis Schaeffer a numit „semnul unui creștin” este o chemare vigoasă adresată Bisericii de a demonstra „dragostea observabilă”. Isus a dat dreptul lumii să decidă dacă suntem sau nu creștini pe baza dragostei pe care lumea o vede între ucenicii lui Isus.

Dragostea este interesată de aspectele sociale și astfel atenția noastră se îndreaptă spre cei săraci și nevoiași (capitolul 18). *Dreptatea* biblică este o abordare combinată a nevoilor spirituale, emoționale și fizice ale oamenilor vulnerabili din societate și a expunerii nedreptății și exploatării de către structurile opresive ale societății.

În final, *mărturia* trebuie să fie atât prin cuvinte, cât și prin fapte, pentru că prin ea se proclamă puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani, 1:16). Dumnezeu ne-a încredințat mesajul Lui pentru a birui fortărețele păcatului din inimile oamenilor și pentru a-L împăca pe Dumnezeu cu ei (capitolul 19).

¹ C.S. Lewis, citat în *Hymns for the Family of God* (Nashville: Paragon, 1977), pagina 167.

17. Dragostea

CE URMEAZĂ

VERSETUL DE MEMORAT: Ioan, 13:34-35

STUDIUL BIBLIC: Ioan, 17:20-26

LECTURĂ: Oamenii ligheanului și ai prosopului

Adevărul principal

Care este semnul prin care lumea necredincioasă își dă seama că suntem urmașii lui Isus Cristos?

Dragostea jertfitoare, așa cum este demonstrată de moartea voluntară a lui Isus pe cruce, trebuie să fie vizibilă în relațiile dintre creștini. Această formă de dragoste este atât de diferită de modul de a iubi al lumii, încât necredincioșii o vor observa.

1. Identifică termenii sau expresiile cheie din întrebarea și răspunsul de mai sus și spune ce înseamnă în propriile tale cuvinte.
2. Formulează adevărul principal în propriile tale cuvinte.
3. Ce întrebări sau aspecte suplimentare ai dedus din adevărul principal?

Versetul de memorat

Această lecție face legătura între două pasaje în care apar ultimele cuvinte adresate de Isus ucenicilor Săi în camera de sus. Versetele de memorat se referă la dragoste, așa cum este ea manifestată prin acte de slujire. Al doilea pasaj, care constituie studiul biblic, conține chemarea lui Cristos la unitate. Dragostea și unitatea sunt inseparabile.

1. *Contextul*: Cadrul în care Isus dă ucenicilor porunca să se iubească este ultima Sa masă împreună cu ucenicii. În ce mod spălarea picioarelor și prezicerea trădării oferă contextul pentru porunca aceasta (Ioan, 13:1-35)?
2. Versetele de memorat sunt *Ioan, 13:34-35*. Copiază-le în spațiul de mai jos.
3. Isus a poruncit: „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu.“ Ce influență are asupra acestei porunci cuvântul *cum*?
4. De ce este dragostea semnul de autentificare pentru lume că suntem ucenicii lui Isus?
5. Ce văd oamenii ceilalți atunci când ne văd interacționând cu alți creștini?
6. Cum ți-au vorbit aceste versete în ultima săptămână?

Studiu biblic inductiv

Dragostea este semnul pentru lume că suntem urmașii lui Isus, iar unitatea este semnul că Isus a fost trimis de Dumnezeu. Dragostea și unitatea reprezintă ceea ce Francis Schaeffer a numit „apologetica supremă”. Apărarea cea mai bună a autenticității credinței noastre în fața lumii este comportamentul corect, nu doctrina corectă.

1. *Citește Ioan, 17:20-26. Ce se roagă Isus pentru noi (versetele 20-21)?*
2. *Pe ce se bazează unitatea noastră (versetele 21-23)?*
3. *Ce dovedește lumii unitatea noastră (versetul 23)? De ce?*
4. *Ce atitudini și valori crezi că reflectă unitatea?*
5. *Ce lucruri permit credincioșii să îi despartă unii de alții?*
6. *În care dintre relațiile tale este nevoie de împăcare?*
7. *Ce întrebări ți-a ridicat acest pasaj?*
8. *Ce versete au avut un impact deosebit asupra ta? Scrie-le în propriile tale cuvinte.*

Lectură: Oamenii ligheanului și ai prosopului

Care este semnul distinctiv al creștinului? Autocolantul cu pește de pe mașină? Crucea purtată la gât? Teologia corectă?

Ce ușor este să căutăm semnul autenticității în locuri greșite! Isus ne-a vorbit foarte clar despre semnul distinctiv al unui creștin. El a considerat o trăsătură de caracter mai importantă ca toate celelalte: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“ (Ioan, 13:35).

Cum este această dragoste? Isus a dorit să lase în mintea ucenicilor Lui o imagine care să nu fie ștersă despre sensul iubirii reciproce dintre ucenici. El a dat un exemplu de dragoste care slujește prin spălarea picioarelor ucenicilor.

SIGURANȚA UNUI SLUJITOR

Ioan, 13, reprezintă introducerea unui episod foarte important din lucrarea lui Isus, episod prezentat în Ioan 13-17 și cunoscut ca discursul din camera de sus. Ioan arată că Isus este conștient de importanța acestui episod. Ioan prezintă trei lucruri pe care Isus le-a știut foarte bine.

1. *Isus a știut că venise timpul să părăsească lumea și să Se întoarcă la Tatăl.* O expresie favorită din Evanghelia lui Ioan este „nu Mi s-a împlinit încă vremea.“ Isus a lucrat cunoscând foarte bine planul lui Dumnezeu. Isus a fost un om născut pentru a muri. Frații lui Isus au dorit ca El să meargă la Ierusalim și să-Și facă un nume mare acolo, dar El le-a răspuns: „Eu încă nu Mă sui la praznicul acesta, fiindcă nu Mi s-a împlinit încă vremea“ (Ioan, 7:8) pentru că întâlnirea cu moartea îl aștepta în Ierusalim. În altă ocazie, conducătorii religioși au vrut să-L aresteze pentru o afirmație pe care ei au considerat-o o blasfemie, dar Ioan scrie: „Ei căutau, deci, să-L prindă; și nimeni n-a pus mâna pe El, căci încă nu-I sosise ceasul“ (Ioan, 7:30). Acum, însă, în Ioan, 13, „I-a sosit ceasul“. Umbra morții iminente se proiecta asupra ultimei cine împreună cu ucenicii Săi.

2. *Satan face ultima mutare.* Dacă s-ar fi jucat o partidă de șah cosmică, acum Satan era aproape

să dea șah-mat. El mai are de mutat un singur pion: „În timpul cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vândă“ (Ioan, 13:2). Isus știa că peste câteva ore unul dintre prietenii Lui de încredere Îl va trăda printr-un sărut în grădină, semnul ca oamenii setoși de sânge să-L aresteze.

3. *În ciuda morții și trădării iminente, Isus știa foarte bine cine este.* Isus conduce toate evenimentele. Am putea crede că istoria este scăpată de sub control. Forțele răului se adună la orizont, dar Isus a dat deja șah-mat: „Isus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâni, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce“ (Ioan, 13:3). Isus știa de unde a venit și unde Se duce.

SPĂLAREA PICIOARELOR

Fiind sigur pe valoarea Sa, întemeiată pe relația cu Tatăl, Isus Și-a putut asuma rolul smerit de slujitor: „S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar, și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor, și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins“ (Ioan, 13:4-5).

Niciunul dintre ucenici nu a avut smerenia sau curajul să îndeplinească rolul de sclav al casei. Evanghelia lui Luca ne spune că au intrat în camera unde au cinat certându-se ca să determine cine era mai mare între ei. În societatea evreiască spălarea picioarelor era o slujbă atât de umiltoare încât se afirma că este o datorie pe care nu trebuie să o îndeplinească niciun slujitor evreu. Spălarea picioarelor era rezervată sclavilor neevrei, femeilor și copiilor.

Când a fost rândul lui să i se spele picioarele, Petru nu s-a putut abține să nu ridice obiecții: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?“ (Ioan, 13:6). Isus răspunde că Petru nu a înțeles atunci semnificația gestului, dar că o va înțelege mai târziu. Totuși, Petru nu are urechi pentru cuvintele lui Isus și continuă să vorbească: „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!“ (Ioan, 13:8).

REAȚIA LUI PETRU

Ce s-a întâmplat cu Petru? De ce s-a împotrivit atât de mult?

Fapta lui Isus nu se potrivea modului de înțelegere a lui Petru a conceptelor referitoare la valoare și la merite. Cel mai mic îl slujea pe cel mai mare. Așa merg lucrurile în viață. Petru tocmai se aflase într-o dispută cu ucenicii să determine cine va primi poziția cea mai onorantă când Isus Se va așeza pe tron. Cine va sta cel mai aproape de centrul gloriei și al puterii? Acum, însă, Cel mai mare acționa ca slujitorul celui mai mic. Petru nu avea cum să înțeleagă acest principiu.

În al doilea rând, a fi slujit de Domnul Său a fost o lovitură pentru mândria și încrederea în sine a lui Petru. A fi slujit în felul acesta însemna a te afla într-o poziție vulnerabilă. Noi dorim să avem control asupra evenimentelor. Este mult mai ușor să dăruiești ceva cu un spirit de superioritate unui om aflat într-o nevoie decât să primești. Primim laude și ne simțim bine atunci când împlinim o nevoie a altor oameni. Ne place să auzim: „Nu aș fi putut trece prin încercarea aceasta fără ajutorul tău.“ Devenim dependenți de ajutorul pe care-l acordăm celor aflați în nevoie. A beneficia de ajutorul altora este un semn de slăbiciune și, astfel, o lovitură împotriva controlului nostru asupra realității.

Arhiepiscopul William Temple a spus: „Umi-lința omului nu începe cu slujirea altora, ci cu disponibilitatea de a accepta să fim slujiți de alții.“ Petru a trebuit să învețe să primească înaintea să fie pregătit să dăruiască.

Poate că al treilea motiv al împotrivirii lui Petru a fost faptul că Isus a coborât de pe pedestal și a început să Se amestece în viața reală, cu problemele și durerile ei. Ne place să-L ținem pe Isus pe un raft, curat și sigur, necesar numai pentru momentele experiențelor noastre religioase. Nu vrem un Isus care să Se amestece în problemele de zi cu zi.

George MacLeod a spus acest lucru într-un mod cât se poate de convingător: „Vreau să revenim la afirmația că Isus nu a fost răstignit într-o catedrală între două lumânări, ci pe cruce

între doi tâlhari; în locul unde se duceau gunoaiele orașului... în locul în care cinicii vorbesc, tâlharii aruncă blesteme și soldații joacă zaruri. Acolo a murit Isus. Pentru astfel de oameni a murit El. Acolo trebuie să se afle și oamenii Bisericii.“¹

LECȚIILE SPĂLĂRII PICIOARELOR

Isus explică semnificația spălării picioarelor. El arată care este semnificația mai profundă a simbolului și apoi importanța exemplului Său de smerenie.

Spălarea picioarelor prefigurează crucea. Asumarea slujbei rușinoase anticipează moartea lui Isus pe cruce. Spălarea picioarelor arată degradarea la care este supusă persoana răstignită. Cuvintele lui Isus i-au atras atenția lui Petru: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine“ (Ioan, 13:8). Isus accentuează faptul că *El* trebuie să facă spălarea. Picioarele murdare sunt simbolul nevoii mai profunde de a fi curățiți prin cruce. Imaginea botezului se împletește cu cea a crucii. În apa botezului păcatele noastre sunt curățite, dar numai datorită sângelui pe care Isus l-a vărsat la cruce, modul prin care Dumnezeu a îndepărtat vinovăția păcatelor noastre.

Petru rămâne același până la sfârșit. Reacțiile exagerate îi sunt tipice și Petru își dovedește incapacitatea de a înțelege prin împotrivirea și prin elanul lui. Petru I-a spus lui Isus: „Doamne... nu numai picioarele, dar și mâinile și capul!“ (Ioan, 13:9). În răspunsul Său, Isus i-a spus lui Petru: „Petre, problema nu este spălarea trupului tău, ci una mai profundă: îndepărtarea vinovăției tale, scopul pentru care am venit Eu în lume. Numai Eu pot face acest lucru.“

Isus este exemplul dragostei care slujește. După ce Isus S-a plecat înaintea ucenicilor Săi, inclusiv înaintea lui Iuda, El Și-a reluat poziția de la masă și rolul de învățător. El a pus ucenicilor o întrebare la care tot El a dat răspunsul: „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți «Învățătorul» și «Domnul» și bine ziceți, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora.

Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu“ (Ioan, 13:12-15).

Cum este dragostea care slujește? Mary Rutan spune că a întâlnit un astfel de slujitor. Biserica ei din Alaska găzduia misionari care locuiau în casele membrilor bisericii și mergeau apoi la alte biserici. Înainte de sosirea oaspetelui pe care urma să-l găzduiască familia ei, toți membrii familiei s-au îmbolnăvit de gripă. Înainte ca să aranjeze casa, s-a auzit o bătaie în ușă. Soțul lui Mary era singurul capabil să meargă să deschidă. El a explicat situația și a spus că ar fi fost mai bine ca misionarul să fie găzduit de altă familie. Pe fața misionarului s-a putut citi preocuparea, dar nu pentru sine. Nu a rămas în fața ușii, nici nu a cerut permisiunea să intre, ci aproape că a dat buzna în casă, spunând cu multă siguranță: „Oh, nu! Aveți nevoie de mine aici.“ Spre surprinderea lor, și-a lăsat bagajele pe hol, și-a suflecat mânecile și a început să spele vasele. Mary a spus că auzise multe predici despre slujire, dar niciuna atât de elocventă precum cele șapte cuvinte rostite de misionar: „Oh, nu! Aveți nevoie de mine aici.“ Misionarul a fost folositor familiei în toate aspectele practice. Un slujitor nu trebuie rugat să facă un lucru, ci el însuși caută să identifice nevoile rămase neîmplinite pentru a fi de folos.

Un slujitor este interesat mai mult de nevoile altora decât de nevoile proprii. O povestire este un exemplu foarte grăitor în acest sens: „Doi frați dețineau împreună un ogor și o moară. În fiecare seară împărțeau în mod egal cerealele strânse în timpul zilei. Un frate locuia singur, iar celălalt avea soție și o familie numeroasă. Fratele singur s-a gândit: «Nu este corect să împărțim egal cerealele. Eu nu am grijă decât de mine însumi, dar fratele meu are mulți copii de hrănit.» Așadar, în fiecare seară el ducea pe ascuns o cantitate de cereale în hambarul fratelui său ca niciodată să nu rămână fără hrană. Fratele căsătorit, la rândul său, s-a gândit într-o zi: «Nu este corect să împărțim egal cerealele. Eu am copii care se vor îngriji de mine când voi fi bătrân, dar fratele meu nu are pe nimeni. Ce va face când va fi bătrân?» Așadar, în fiecare seară el ducea pe ascuns câteva din cerealele

sale în hambarului fratelui său. Rezultatul era că în fiecare dimineață ambii frați vedeau cum creștea în mod miraculos cantitatea de cereale din hambar.“²

Această povestire ilustrează dorința fraților de a observa nevoile celuilalt și realitatea că slujirea reciprocă duce și la împlinirea nevoilor proprii. Am observat, mai ales în căsnicie, câte efecte negative are preocuparea față de nevoile proprii. Cât de ușor putem permite egoismului să domine modul nostru de a gândi: „Nevoile mele nu sunt împlinite. Eu dăruiesc mai mult acestei relații decât primesc.“ Acest mod de a gândi nu duce la nimic bun pentru că denaturează adevărul și credem că suntem mari eroi, ceea ce nu este adevărat.

Slujirea cere sacrificiu de sine. Slujirea înseamnă să mori față de tine însuși. Slujirea este contrară naturii noastre umane și, pentru a sluji, este nevoie de răstignirea firii noastre pământești. Când suntem plini de noi înșine nu putem fi slujitori. Ucenicii nu se gândeau la slujire pentru că erau preocupați de propriile lor ființe și interese. Voiau să afle cine dintre ei va fi mai mare în Împărăție. Societatea noastră pune accentul pe cât de bine arăți și pe cât de bine te simți. Robert Bellah, în studiul său despre caracter din *Habits of the Heart (Obiceiurile inimii)*, spune că noi suntem alergici la unele cuvinte, de exemplu la *sacrificiu de sine* și *renunțare la sine*. „Deoarece singura măsură a binelui este ceea ce este bine pentru noi înșine, un lucru care constituie o povară pentru noi nu poate fi o parte a dragostei.“ Concluzia este: „Este greu pentru oameni să spună de ce atașamentul autentic față de alții trebuie să implice riscul de a suferi, de a pierde sau de a face anumite sacrificii.“³

Orice acțiune demnă de a fi inclusă în categoria actelor de slujire, conform Scripturii, va cere slujitorului anumite sacrificii. Slujirea presupune să facem lucruri pentru care nu vom primi mulțumiri: să facem curățenie și ordine într-o sală în care a avut loc o întrunire, să acceptăm să ni se întrerupă rutina și confortul pentru a împlini nevoi neprevăzute, să facem modificări în stilul nostru de viață pentru a pune deoparte

mai multe resurse pentru a împlini nevoile altora și mai puține pentru propriile nevoi, să nu căutăm să fim văzuți de alții atunci când slujim. Cu alte cuvinte, slujitorii nu sunt preocupați de persoana lor, ci de nevoile altora.

În cadrul creat de spălarea picioarelor, Isus prezintă mesajul principal al discursului Său: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții“ (Ioan, 13:34). Apoi spune un lucru uimitor: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“ (versetul 35). Acum Isus nu se mai

adresează ucenicilor, ci unor ascultători imaginari, necredincioșii lumii. Isus le spune celor care nu erau încă urmașii Lui: „Vă dau dreptul să judecați ca să vedeți dacă acești oameni sunt urmașii Mei pe baza dragostei vizibile dintre ei.“ Dacă lumea necredincioasă ne spune: „De ce să credem în Dumnezeu vostru pe baza modului în care vă comportați unii față de ceilalți?“, le putem răspunde că Isus le-a dat acest drept. Filozoful german Nietzsche a aruncat această provocare Bisericii: „Dacă vreți să cred în Răscumplătorul vostru, trebuie să semănați mai mult cu cei răscumplărați.“

¹ George MacLeod, *Only One Way Left*, (Glasgow: Iona, 1956), pagina 33.

² *Christian Century*, 16 decembrie, 1981.

³ Robert Bellah et al., *Habits of the Heart* (New York: Harper and Row, 1985), pagina 109.

Ghid de studiu al lecturii

1. De ce a arătat Ioan ceea ce „știa“ Isus ca să ofere contextul în care Isus le-a spălat ucenicilor picioarele?

2. Dacă tu ai fi în situația ca Isus să îți spele picioarele, cum ai reacționa?

3. Cum prefigurează spălarea picioarelor crucea?

4. Slujirea implică trei aspecte. Explică-le pe rând.

a. Ochii care caută

b. Preocuparea mai mare față de nevoile altora decât față de nevoile proprii

c. Sacrificiu de sine

5. În care aspecte ale dragostei care slujește ai nevoie de har pentru a crește spiritual?

6. Ce întrebări ți-a ridicat această lectură?

7. Ce efect a avut lectura asupra ta? Te-a convins, te-a îndemnat la o schimbare sau te-a liniștit?
De ce?

Dacă vrei mai mult...

Schaeffer, Francis, *The Mark of the Christian*. Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1970. Este un mesaj profetic adresat Bisericii despre nevoia unității vizibile din trupul lui Cristos pe baza iertării.